

en billig Maade, thi det er jo i sig selv en Expropriation, der skeer ved denne Lov. Jeg indseer overordentlig godt, at Staten ligeoverfor disse Gier og Eiendomme har en ganske egen Stilling. Disse Eiendomme blive nemlig jo kun nyttige for Gierne derved, at Staten og Amtet, kort sagt Fremmede med Hensyn til Eiendommene, aarlig give Penge ud for at beskytte dem, og Gierne have den Lykke ved den Art Besiddelse, at de Paagjældende, som saaledes maae bringe et aarligt Offer for at holde disse Eiendomme saa gode som muligt, ikke kunne undlade det, ikke for Eiendommens Skyld, men for deres egen. Den Omstændighed, at Staten, Amtet, kort sagt fremmede Personer maae bidrage til at holde disse Eiendomme vedlige, sætter paa den ene Side ganske vist disse fremmede Personer i en ganske eiendommelig Stilling ligeoverfor Gierne, men paa den anden Side bevirker igjen den Omstændighed, at disse Fremmede gjøre det ikke for Giernes Skyld, men for deres egen, at hele den Herlighed, som er vunden paa den ene Maade, tabes paa den anden. Derfor troer jeg ikke, at denne Afgjorelse er ganske rigtig, seet fra det almindelige Princip's Side, men jeg troer heller ikke, at den er rigtig, naar man simpelt hen tager Hensyn til, om man derved naaer det, man eftertragter, det Hensigtsmæssige. Der er Intet, der bedre viser, i hvilken Forlegenhed man befinder sig, end den Strid, der her er opstaaet om Fred og Ufred. Der er kun een Maade til at skaffe Fred paa, og det er, at man indreiter det saaledes, at det Dvæg, der ødelægger Planterne, kommer til at ødelægge Giernes egne Planter, og dette opnaaer man kun, naar man sørger for, at Planterne, forsaavidt de komme frem, blive Giernes alene, og at det bliver dem, der faae en Interesse af at holde Fred. Overalt, hvor man har seet Dvæg og Skov komme i Conflict med hinanden, der er Dvæget gaaet seirende ud af Kampen, og Skoven har holdt op at være; overalt, hvor man har seet ubevogtet Skov i Kamp med Menneskene, der ere Menneskene gaaede seirende ud af Kampen, og Skoven er forsvunden, og dette har endogsaa været Tilfældet i de befolkede Egne; saaledes skal f. Ex. i Nærheden af Svendborg en heel Skov være

bleven borte paa denne Maade. Dette er Grunden, hvorfor jeg finder, at hvormeget end ogsaa det Formaal, som denne Lov har, er forstandigt, rigtigt og muligt, saa er den Wei, man har valgt, ikke hensigtsmæssig og har kun een sikker Hensigt, og det er den i § 5 omtalte Overinspecteur paa 1000 Rd. Naar vi gaae en anden Wei og sige: enhver Gier i Alliten, som har oplakket et Areal af Skov, lad os sætte i det Mindste en halv Tønde Land — det vilde forresten være ufornuftigt at anvende sine Kræfter paa en halv Tønde Land, thi de Forhold, hvorunder man der i det Hele taget befinder sig, gjøre, at jo større et Areal man indtager paa eengang, desto heldigere gjør man det igjen, men lad os sætte $\frac{1}{2}$ Tønde Land — han skal, naar en Skov har en vis Fremvært, enten en vis Høide eller en vis Alder — jeg vilde sige en vis Høide — faae en Præmie, idetmindste saa stor, som den første Tilplantning har kostet ham, saa, siger jeg, have vi vundet et stort Skridt fremad, saa have vi interesseret Gierne for Træplantningen, saa komme vi ikke i nogen senere Conflict om Udbyttet af Skoven, og saa have vi bragt det derhen til, at der lidt efter lidt vil opstaae et ikke ringe Antal Gier i Allitterne, som af Staten ville forlange Freden. Naar der er mange Gier, som forlange Freden, selv om det ikke er Pluraliteten af dem, saa er det muligt for Staten ad Lovgivningens Wei at skaffe den tilveie; men saalænge det ligger i alle Gieres Natur at haandhave Ufreden, saalænge faae vi ikke sat Noget igjensnem i den Retning. Alene den Bestemmelse i Lovudkastet, som siger, at Høfletten skal være forbeholdt, vil holde Ufreden vedlige; thi det vil gjøre, at Leen vil gaae saa langt ind i Plantningerne, som man kun kan, for at faae Sletten. Vi behøve jo kun at see, hvorledes Skovfogderne mange Steder have værnet om Plantningerne i Skovene, naar de have havt Høflet imellem dem; de have slaaet væk Alt, hvad de kunde, for at faae saameget større Høflet, og det Samme vilde endnu mere skee her. Men ikke alene det; toge vi Græsning retten fra dem, saa vil det være en Opfordring for dem til at arbejde sig ind paa saadanne Steder, hvor de dog paa en eller anden Maade